

ærede Medlem garantere os det, saa staar jeg ved de 51 Millioner. Men jeg har ikke været med til at votere disse Millioner for bag efter at underhandle med Ministeriet om det, der ligger mellem dette og det Dnske: Provisorismen". Altsaa, der er fra ingen Side her i Thinget protesteret derimod, og vi have gjentagne Gange udtalt, at vi bevilgede en Finantslov selv til denne Regjering. Saaledes ere de faktiske Forhold, som ikke kunne modstiges. Det var jo ogsaa det, vi gjorde. Men, siger man — og det er der ved, at de, der bestyrelde Oppositionen for Skinforhandling, søge at forsvare sig —, ja, men Finantsloven var indrettet saaledes, at den maatte være ubrugelig for dette Ministerium. Det var Hensigten at gjøre den ubrugelig for denne Regjering. Den ærede Minister udtalte allerede i Fjor i sin Rede-gjærelse til Kongen i Anledning af Op-løsningen, og det er gjentaget af hele Hvi-res Presse Landet over, om denne For-handling, at det ikke var Andet end Nævestreger, idet Finantsloven var lavet saaledes, at det var umuligt for Regjeringen at tage imod den. Jeg kjender alle disse Udtalelser, jeg har hørt dem paa enhver Valgtribune, hvor jeg har været til Stede, ved hvert offentligt Møde har Hvi-re fremsat denne Paa-stand at Venstres Behandling af Finantsloven betød Sntet, det var blot Meningen at gjøre Fi-nantsloven umulig. Jeg har hørt Oppo-sitionen alle Vegne, hvor jeg har været til Stede under hele Valgkampagnen, ligesom jeg ogsaa har læst det i Bladene, bestemt hævde, at det ikke var Tilfældet, man lavede ikke nogen Finantslov, som Regjeringen ikke kunde modtage. Derimod har man sagt, saaledes som ogsaa jeg har sagt: Vi ville give en Finantslov som det provisoriske Sys-tem ikke kan modtage, men, vil man opgive det, saa kan man godt bruge den Finants-lov, vi ville give. Og naar man dertil siger: Men det kan ikke ske uden Ydmygelse for Regjeringen, saa maa jeg svare, og jeg tror, at der hele Landet over vil blive svaret: Det er ikke vor Sag at sørge for, at denne Regjering kommer mere eller mindre grandios fra sin provisoriske Politik, det vedkommer os ikke; hvad det kommer an paa er at lave en Finantslov, som Regjeringen kan mod-tage, men om det bliver med Seir for den, bliver dens Sag, ikke vor. Det blev ikke alene hævdet her i Thinget, men det blev ogsaa hævdet under hele Valgkampagnen og meget bestemt udtalt lige overfor de mod Partiet rettede Angreb, at hvad vi gave, var en Finantslov, der var brugelig for ethvert grundlovstro Ministerium, men ganske vist ubrugelig for en Regjering, der ikke vilde

bøje sig for Grundloven. Det, som vi vilde opnaa derved, var, hvad der ogsaa blev ud-talt i det Manifest til Bælgerne, som jeg forleden Dag oplæste, at der blev givet en Finantslov, hvorigjennem man ikke vil paa-tvinge Folkethinget provisoriske Love og Kjøbenhavns Befæstning. Betingelserne vare disse: Lad Regjeringen faae en Finants-lov, men vi kunne ikke paa Finantsloven give Bevillinger til provisoriske Love. Det kunne vi ikke, thi derved vilde vi fraskrive os vor Ret efter Grundlovens § 25 og vor Bevillingsret, og vi vilde lade Folkethinget tvinges af de to andre Regje-ringsfaktorer til at godkende helt andre An-skuelser end dem, de have paa det saglige Omraade. Saa hører nemlig af Forhandling op, og derfor sagde vi Nei. Vi hævdede be-stemt, saavel i Manifestet som paa Valgtri-bunerne og alle andre Steder, at en Finants-lov, der gav Kjøbenhavns Befæstning, var ubelæggende for Landets Selvstændighed, for en fredelig og en økonomisk rigtig Poli-tik her i Landet. Derfor modsatte vi os den, men vi gjorde samtidig baade klart og tydeligt vore Modstandere opmærksomme paa saaledes som ogsaa i vort Manifest, at det var disse to Spørgsmaal, Valgkampagnen dreiede sig om, men ikke om Finantsloven. Vi tilbød altsaa Landsthing og Regjering ved 3die Behandling en Finantslov, der var brugelig for enhver grundlovstro Regjering, for enhver Regjering, der vilde respektere Grundloven, og det vilde da ogsaa, synes jeg, have været det rene Banvid at lade Fi-nantsloven gaa til Landsthinget, dersom Me-ningen havde været den, at denne Regjering aldrig skulde faae en Finantslov af os. Thi hvorledes skulde Folkethinget kunne sikkre sig det? Naar man voterer en Finantslov, som gaar til Landsthinget, og hvor de to ufravil-gelige Stridspunkter, Provisorierne og Fæst-ningerne, ere fastholdte, ser jeg ikke rettere, end at Ministeriet har det fuldstændig i sin Haand, hvad Dag det vil, at tage denne Finantslov. Ministeriet behøver jo kun at sige til Lands-thinget — vi have jo en Erklæring om, at Landsthinget sidder og ruger over Proviso-rierne efter Regjeringens eget Dnske —: Vi ville gjerne have denne ny Finantslov, vi sætte Pris paa den, vi ønske at komme under lov-lige Tilstande, lad kun Provisorierne gaa over i Folkethinget, saa ere de Stridsspørgsmaal borte. Hvad skulde holde Regjeringen til-bage derfra? Hvorfor skulde det i og for sig være en Umulighed for Regjeringen? Det forstaar jeg ikke. Skulde ikke enhver Regjering kunne gjøre det? Regjeringen viste jo, at den 8 Dage efter Landsthingets Hjemsendelse kunde slaa en Streg over et af